

РЕШЕНИЕ

№ 1874

гр. Варна, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илиана Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело №
20213110105747 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявени от М. П. ХР., ЕГН *****, с адрес: * срещу „Д.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * първоначално обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 331, ал. 2 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите, както следва: 1./ сумата в размер от **718.56 лева** – главница, представляваща разликата над изплатеното обезщетение от ответника на ищеца в размер от 5 604.76 лева до дължимото в размер от 6 323.32 лева, **ведно** със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда 19.04.2021 г. до окончателното погасяване на задължението и 2./ сумата в размер от **3.59 лева**, представляваща мораторна лихва, начислена върху претендираната главница за периода от 02.04.2021 г. до 19.04.2021 г.

Твърди се в сезиралата съда искова молба, че страните в производството са били и страни по трудово правоотношение, учредено въз основа на трудов договор № 87 от 30.06.2020 г. Сочи се, че уговореното между страните основно трудово възнаграждение е в размер от 1 497.00 лева. Наред с основното, ищецът твърди, че между страните е договорено заплащане и на допълнително трудово възнаграждение в размер от 4% за натрупан трудов стаж и професионален опит, а именно 4 г., 2 м. и 24 дни – към датата на започване на работа.

Излага се, че на 04.03.2021 г. ответникът писмено е предложил на ищеца да преустановят трудовоправната връзка между тях на основание чл. 331 от КТ, считано от 06.03.2021 г., при заплащане на обезщетение равно на четирикратния размер на последното получено брутно трудово възнаграждение. Предложението било прието още на същия ден.

Сочи се, че на 02.04.2021 г. по банков път ответникът е превел по сметка на ищеца сумата в размер от 5 604.76 лева с посочено основание на превода – обезщетение по чл. 331 от КТ.

Поддържа се, че брутно трудово възнаграждение, което следва да служи като основа за изчисляването на обезщетението по чл. 331 от КТ, равняващо се на

четирикратното месечно БТВ, е за м.февруари 2021 г., като ответникът не е включил в него, следователно не е изплатил на ищеца, ДМС в размер на 20% върху отработените дни БТВ. Сочи се, че ДМС е с постоянен характер и е следвало да бъде включено в БТВ за м.февруари 2021 г., послужило като база за изчисляване на изплатеното обезщетение по чл. 331 от КТ. Твърди се, че размерът на неизплатеното ДМС за м.02.2021 г. възлиза на 179.64 лева, като четирикратният му размер е предмет на настоящото исково производство и се претендира под формата на неизплатено обезщетение по чл. 331, ал. 2 от КТ. Доколкото длъжникът е изпаднал в забава се претендира и обезщетение в размер на мораторната лихва в предявения размер и период.

По същество се моли съдът да уважи предявените осъдителни искове.

Претендира се присъждането на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ал. 1 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който е застъпено становище за неоснователност на предявените искове.

Ответникът не оспорва че с ищеца са били страни по трудово правоотношение, учредено въз основа на трудовия договор № 87 от 30.06.2020 г.; че уговореното основно трудово възнаграждение е било 1497.00 лева, а на допълнителното трудово възнаграждение – 4% за натрупан трудов стаж и професионален опит; че на 04.03.2021 г. ответникът е връчил на ищеца предложение за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 331 от КТ; че ищецът е приел предложението; че на 04.03.2021 г. на ищеца е връчена заповед № 50/04.03.2021 г. за прекратяване на трудовия договор, считано от 06.03.2021 г. на соченото правно основание; че БТВ за м.02.2021 г. е послужило за изчисляване на изплатеното обезщетение по чл. 331, ал. 2 от КТ; че на 02.04.2021 г. ответникът е изплатил на ищеца сумата в размер от 5 604.76 лева.

В отговора обаче са наведени подробни доводи, за това че претендиращият четирикратен размер на ДМС за м.02.2021 г. не е с постоянен характер по смисъла на индивидуалните договорености между страните и трудовото законодателство, поради което същото не е включено в БТВ за м.02.2021 г. и не може да служи като база за определяне на обезщетението по чл. 331 от КТ. Поддържа се, че претендираното ДМС не е предвидено като задължение за работодателя-ответник, респективно като право на работника-ищец нито в съществуващия Браншови колективен трудов договор на българската браншова камара на енергетиците, който има действие само по отношение на работници и служители, които са членове на поделения на синдикатите – страна по същия, какъвто се сочи, че ищецът не е, нито във вътрешните правила за работна заплата. Твърди се, че процесното ДМС не е в зависимост единствено от отработеното време, а се изплаща по преценка на работодателя според натовареността на работния процес и качеството на положения труд. Сочи се, че по своята същност претендираното като обезщетение по чл. 331 от КТ ДМС представлява бонус, който работодателят решава ежемесечно дали да заплаща, на кои работници/служители и в какъв размер. Критериите, въз основа на които работодателят извършва преценката, са натовареността на работния процес и качеството на положения труд, като решението се базира на ежемесечни рапорти/доклади, които ответникът получава от мениджъра на ОЦ-В.. Излага се, че ответникът изплаща ДМС въз основа на отделни и конкретни заповеди.

В обобщение ответникът твърди, че претендиращият четирикратен размер на ДМС не следва да се включва в БТВ за м.02.2021 г., доколкото не представлява допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер и същото не е обвързано единствено от отработеното време, а от допълнителните критерии, преценявани ежемесечно от

работодателя.

Ответникът сочи, че изплатените на ищеца обезщетения по своята същност са доходи от трудово правоотношение и на основание чл. 24, ал. 1 от ЗДДФЛ, ответникът е удържал и внесъл 10% ДОД.

В условията на евентуалност се поддържа, че дори да се приеме, че ДМС е допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер, то ответникът е изплатил на ищеца обезщетение в по-голям размер от дължимото, доколкото размерът на БТВ за м.02.2021 г. бил 1305.37 лева, т.е. обезщетението, което е следвало да се изплати на ищеца по чл. 331 от КТ възлизало на 5221.48 лева, от която сума е следвало да се приспадне дължимият данък в размер на 10%, т.е. ищецът е следвало да получи сума в нетен размер от 4 699.33 лева.

Ответникът оспорва и иска за лихва, доколкото излага, че вземането е акцесорно, а неоснователността на иска досежно главното вземане обуславя недължимостта и на вземането за лихва. Отделно, счита, че не е изпаднал и в забава.

По същество се моли съдът да отхвърли исковете изцяло.

В проведеното открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, чрез адв. Д.П. поддържа исквата молба.

Ответното дружество, редовно призовано за същото о.с.з., чрез юрк. Н. З. оспорва исквата претенция и поддържа депозирания писмен отговор. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исквата молба и отговора, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

Не се спори по делото, а и от ангажираните писмени документи на л. 16 и следв. се установява по несъмнен начин, че ищецът и ответникът са били страни по трудово правоотношение, учредено въз основа на трудовия договор № 87 от 30.06.2020 г. /л. 17/ за срок до завършване на определената работа във връзка с подписан договор за основен ремонт на блок 6,5,4 ТЕЦ В., считано от 06.07.2020 г., при пълно осемчасово работно време, с място на работа с. Езерово, общ. В.; че уговореното между страните основно трудово възнаграждение е било 1 497.00 лева, а допълнителното трудово възнаграждение – 4% за натрупан трудов стаж и професионален опит; че на 04.03.2021 г. ответникът е връчил на ищеца писмено предложение /л. 16/ за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 331 от КТ; че ищецът е приел предложението; че на 04.03.2021 г. на ищеца е връчена заповед № 50/04.03.2021 г. /л. 20/ за прекратяване на трудовия договор, считано от 06.03.2021 г. на соченото правно основание, което е в унисон и с представения препис от трудовата книжка на ищеца /л. 31/; че БТВ за м.02.2021 г. е послужило за изчисляване на изплатеното обезщетение по чл. 331, ал. 2 от КТ; че на 02.04.2021 г. ответникът е изплатил на ищеца сумата в размер от 5604.76 лева, с основание на превода „обезщетение по чл. 331 КТ“ /л. 26/.

От ангажираните фишове за работна заплата /л. 27 и следв./ се установява, че на ищеца освен основното трудово възнаграждение и допълнително такова за натрупан трудов стаж и професионален опит, са му изплащани през периода от м.07.2020 г. до м.01.2021 г. бонуси в различни размери, ДМС-та в размер от 20% от БТВ и ваучери за храна.

По делото е представен и Браншов Колективен трудов договор /л. 32/, сключен между *. В същия е предвидено, че формирането на индивидуалните месечни brutни трудови

възнаграждения на работниците и служителите се извършва чрез показатели и нормативи, утвърдени с Вътрешните правила за организация на работната заплата в дружествата. Чл. 32 и следв. от КТД предвиждат заплащането на допълнителни трудови възнаграждения на работниците и служителите във връзка с положения нощен труд; престоиране на работна сила по време на празнични и почивни дни или по време на т. нар. „домашно дежурство“ или извън работно време; с оглед на натрупания трудов стаж и професионален опит или по-висока лична квалификация с придобита научна степен.

Приобщени са и вътрешните правила за работна заплата /ВПЗР/ на * – със сегашна фирма „Д.“ АД /л. 75/. От същите се констатира, че БТВ включва основно и допълнително трудово възнаграждение. Допълнителното се дели на такова с постоянен характер и с непостоянен характер по арг. от чл. 19 от ВПЗР. С постоянен характер е допълнителното трудово възнаграждение, което се заплаща ежемесечно и е за придобит трудов стаж и професионален опит. С непостоянен характер е допълнителното трудово възнаграждение, което се изплаща при възникване на конкретно предварително посочено основание /чл. 19, ал. 3 ВПЗР/.

От представените заповеди /л. 80-л. 104/ е видно, че по нареждане на работодателя на основание чл. 19, ал. 3 от ВПЗР и във връзка с получен доклад за натовареността на работния процес в ОЦ – В. и качеството на положения през съответния месец труд на определена категория работници и служители е разпоредено да бъде начислено допълнително материално стимулиране към трудовото възнаграждение за съответния месец в определен размер.

Представен е и КТВ, подписан между ответника и *, който в частта относно трудовите възнаграждения е идентичен с горепосочения КТВ.

От ангажираното експертно заключение по ССЧЕ се установява по несъмнен начин, че счетоводството на ответното дружество е редовно водено, като последното получено от ищеца брутно трудово възнаграждение преди прекратяване на трудовия му договор е за м.февруари 2021 г. и е в общ размер на 1 305.37 лева, формирано, както следва: основно трудово възнаграждение за 12 дни – 898.20 лева; допълнително трудово възнаграждение за стаж 4% - 35.93 лева и платен отпуск за 4 дни – 371.24 лева. Четирикратният размер на обезщетението възлиза на 5 221.48 лева. Констатира се още, че процесното ДМС в размер от 20% е начислявано в полза на ищеца за периода от м.юли 2020 г. до м.януари 2021 г. През м.февруари и м. март 2021 г. ДМС в размер от 20% не е начислявано. Установява се още от заключението на вещото лице, че нито в индивидуалния трудов договор между страните, нито във вътрешните правила за работна заплата на ответника има уговорено ДМС.

В о.с.з. вещото лице поддържа заключението си и допълва, че изплатеното на ищеца обезщетение е начислено върху основното възнаграждение за пълния отработен месец /1497.00 лева/ плюс допълнителното трудово възнаграждение за стаж /59.88 лева/ по четирикратния размер на сбора /1556.88 лева X 4 = 6227.52 лева/.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните **правни изводи**:

Според правилото на чл. 331 КТ, работодателят може да предложи на работника или служителя трудовото правоотношение помежду им да бъде прекратено срещу обезщетение. Наредбата за структурата и организацията на работната заплата пък в чл. 20 определя, че в брутното трудово възнаграждение извън случаите на чл. 177 и 228 от Кодекса на труда се включва основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с индивидуалния трудов договор, доколкото друго не е предвидено в КТ. Допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер са тези,

които се заплащат за образователна и научна степен и за придобит трудов стаж и професионален опит - чл. 15, ал. 1 вр. чл. 11 и чл. 12 от НСОПЗ и тези, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време – арг. от ал. 2 на цитирания подзаконов текст. Следователно, в brutното трудово възнаграждение като основа за обезщетението по чл. 331 КТ се включват основното трудово възнаграждение и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер - предвидими и сигурни, определени в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор.

Работникът, който е ищец по иск с правно основание чл. 331 КТ, при оспорване на основателността на иска носи тежестта да докаже, че има вземане по чл. 331 КТ /неговите предпоставки/, което означава да докаже, че е бил обвързан с ответника от трудово правоотношение, което е прекратено на основание чл. 331 КТ и че предвидените в тази разпоредбата предпоставки за изплащане на обезщетение са се осъществили и не са отпаднали, а работодателят - ответник по иска, носи тежестта да докаже всички възражения срещу възникването и съществуването на вземането и срещу претендирания негов размер. При оспорване на основателността на иска доказването от страна на ищеца трябва да е пълно и главно, а доказването на ответника е насрещно.

В конкретния казус страните не спорят, че са били обвързани от трудов договор, сключен между тях на 30.06.2020 г., който е прекратен на основание чл. 331 от ГПК, считано от 06.03.2021 г. Не се спори също, че ответникът на 02.04.2021 г. е престириал в полза на ищеца сумата в размер от 5 604.76 лева, представляваща обезщетение по чл. 331 от КТ.

Основният спорен въпрос, който е поставен за разрешаване пред настоящия съдебен състав е за това дали изплащаното на ищеца през периода от м.юли 2020 г. до м.януари 2021 г. ДМС в размер от 20% от БТВ има характера на допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер, чийто четирикратен размер, дължим за м.02.2021 г., е предмет на предявения осъдителен иск.

От ангажираното експертно заключение, което съдът кредитира, като компетентно изготвено, пълно, ясно, обективно, кореспондиращо с приобщените писмени документи и неоспорено от страните се установи, че процесното ДМС не е уговорено нито в индивидуалния трудов договор между страните, нито е предвидено във ВПРЗ на ответното дружество. Същото не е изплатено на ищеца за м.02.2021 г. и м.03.2021 г. Установи се по делото по несъмнен начин, че процесното ДМС е изплащано всеки месец от работодателя в полза на работниците и служителите /включително и в полза на ищеца до м.01.2021 г./ въз основа на нарочни заповеди, издавани от работодателя във връзка с получени от същия доклади за натовареността на работния процес в ОЦ – В. и качеството на положения през съответния месец труд от конкретния работник/служител. Т. е. съдът счита, че процесното ДМС притежава белезите на допълнително трудово възнаграждение с непостоянен характер, доколкото има стимулираща цел и представлява по естеството си еднократно плащане, което подлежи на договаряне и зависи от предварително ангажираните пред работодателя докладни за натовареността на работния процес за съответния период/месец и качеството на положения труд от конкретния работник, а няма характер на основно или брутно трудово възнаграждение по смисъла на НСОПЗ, тъй като предназначението му е да стимулира работниците и служителите да подобрят ефективността на престирираната работна сила. Тези суми не са с постоянен характер и не са елемент от brutното трудово възнаграждение на работника или служителя при определяне на търсеното обезщетение по чл. 331 от КТ.

Горният извод на съда не се разколебава от ангажираните колективни трудови

договори, доколкото в същите изплащането на допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер не са обусловени от натовареността на работния процес и качеството на положения труд, а са в зависимост от отработеното време; придобития трудов стаж и професионален опит от работниците и служителите и притежаваните от последните професионална квалификация и научна степен.

По делото се констатира по несъмнен начин от заключението по ССЧЕ, че последното получено от ищеца брутно трудово възнаграждение преди преустановяване на трудовоправната връзка е за м.февруари 2021 г. и възлиза в размер на 1 305.37 лева, включваща основна заплата за 12 дни – 898.20 лева; допълнително възнаграждение за стаж 4% - 35.93 лева и платен отпуск за 4 дни – 371.24 лева. Четирикратния размер на последното получено от работника-ищец брутно трудово възнаграждение за м.02.2021 г. възлиза на 5 221.48 лева. След приспадане на дължимия данък по реда на ЗДДФЛ размерът на дължимото обезщетение по чл. 331 от КТ възлиза на 4 699.33 лева.

По делото не се спори, а и се установява по несъмнен начин, че ответникът е заплатил на ищеца на 02.04.2021 г. сумата в размер от 5 604.76 лева, като правното основание на превода е „обезщетение по чл. 331 от КТ“, което обуславя отхвърлянето на предявения иск, доколкото гражданските притезания на ищеца са изцяло удовлетворени.

Неоснователността на иска за присъждане на търсената главница, обуславя недължимостта на произтичащото от него акцесорно задължение за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва.

При този изход от делото, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100.00 лева с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото по арг. от чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правна помощ вр. чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. П. ХР., ЕГН *****, с адрес: * срещу „Д.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * първоначално обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правна квалификация чл. 331, ал. 2 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите, както следва: 1./ сумата в размер от **718.56 лева /седемстотин и осемнадесет лева и петдесет и шест стотинки/** – главница, представляваща разликата над изплатеното обезщетение от ответника на ищеца в размер от 5 604.76 лева до дължимото в размер от 6 323.32 лева, **ведно** със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда 19.04.2021 г. до окончателното погасяване на задължението и 2./ сумата в размер от **3.59 лева /три лева петдесет и девет стотинки/**, представляваща мораторна лихва, начислена върху претендираната главница за периода от 02.04.2021 г. до 19.04.2021 г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 от ГПК, М. П. ХР., ЕГН *****, с адрес: * **ДА ЗАПЛАТИ** на „Д.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * сумата в размер от **100.00 лева /сто лева/**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – В. в

двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____